

L'espectacle dins l'espectacle

Joves amb esvàstiques nazis i banderes del Barça, joves de bona família amb banderes britàniques, joves paraoficials, joves independentistes amb estelades... fragments de la desfeta de Boixos Nois. El jovent, que cada partit conforma l'univers arrauyat del gol sud. El Nou Camp com a representació de la societat: «El gol sud és la part radical, la part jove d'aquesta societat». **Xavi Betrà**, disset anys, simpatitzant de l'ordinador i repetidor de COU —«em va quedar Literatura espanyola»—, és soci fundador de les Cèl·lules Blau-granes, «la penya independentista del Barça».

Xavi és el creador d'una enorme senyera que es desplega el dia del Barça-Juve. Aquest noi de cabell llarg i jaqueta de cuir agafa el seu rellotge i multiplica el llarg i l'ample de la seva obra: 384 metres quadrats. Parla amb entusiasme del futbol, de l'ambient de l'estadi. «És la festa. És una situació que no es pot explicar perquè s'ha de viure... quan desplegues la senyera immensa i estàs a sota, la situació que es crea quan escoltes com cent mil persones t'estan aplaudint,

Després de la desfeta dels Boixos Nois, amb alguns punts foscos segons l'opinió dels que en formaren part, alguns dels seus integrants han creat una nova penya: les Cèl·lules blau-grana, a l'altre extrem de gent com l'Ultra Sud o les Brigades Blanqui-azules.

Carles Ruiz

quan crides, quan saltes...», explica aquest membre de la primera generació de Boixos Nois.

Malgrat la dimensió de la senyera, Xavi diu que no és un símptoma de fanatisme, que no es pot confondre amb el fet de voler passar-t'ho bé, que el Barça és més que un club. Xavi Betrà, representant d'aquesta escissió de Boixos Nois, afirma que, en principi, no són violents. «No deixem cap agressió sense resposta. No es pot anar de pacífic total pel món. És una cosa evident, perquè, si et vénen a donar, pots fer dues coses: anar-te'n corrents o quedar-t'hi. Però els socis de les Cèl·lules mai no provoquem una violència». Ell va assistir als incidents del partit Sabadell-Barcelona. Afirma que la premsa sempre fa rodolar el primer cap que veu. Es refereix a les primeres informacions que acusaven els Diablers Blau-granes —una altra tribu del gol sud— de provocadors. «Entre la gent del Sabadell hi ha una part que és del Barça i una altra que és del Madrid. Quan va fer el gol el Sabadell, ens va caure una llauna provinent de la part merenga.

DOMÈNEC UMBERT

Va haver-hi una mica d'empenta, i va ser quan la policia va carregar a tort i a dret». L'actuació de la Policia Nacional ha estat un dels motius del cessament del cap d'aquest cos a Barcelona, el tinent coronel Luis de Arjona Santana.

La ganivetada

El nom de Boixos Nois començà a ser conegut pels vols del 1981. Els joves habituals del gol sud es trobaven abans i després de cada partit. Comentaven les jugades, anaven a comprar bengales o s'intercanviaven fotografies i bufandes de clubs estrangers, fruit dels contactes amb d'altres penyes, sobretot amb els *tiffosi* i els *supporter*, dels quals van copiar gran part de l'*atrezzo*. La penya agafà un impuls més seriós i es van fer, fins i tot, uns carnets. La revista satírico-esportiva *Barrabás* els feia a canvi d'un article setmanal de Boixos Nois. «El posseïdor d'aquest carnet ha demostrat amb els seus crits i fets el seu barcelonisme fora i dins el nostre estadi i el seu antimadridisme. També tindrà un 10% de descompte al puti-club Sarrià Hilton», es pot llegir a la part posterior del carnet. El Barça i el catalanisme eren el fet cohesionador d'aquest ventall tant dispers.

Va arribar un moment en què Boixos Nois comptà amb l'admiració

DOMÈNEC UMBERT

«Des de Madrid hi hagué un colp de telèfon per dissoldre els Boixos Nois».

d'un públic que, quan el partit era dolent, mirava cap al gol sud: l'espectacle dins l'espectacle. Però alguns fets violents iniciaren el principi de la fi de Boixos Nois. Al partit Barcelona-Espanyol de Copa del Rei de l'any passat, **Àngel Franco** era ferit d'una ganivetada quan sortia del Nou Camp. Les primeres notícies parlaven d'un seguidor de l'Espanyol que havia estat ferit per un dels Boixos Nois. Posteriorment es comprovà que Àngel Franco era soci d'aquesta penya barcelonista. «Jo no tinc documents, però tothom sap que des de Madrid va haver-hi un colp de telèfon a governació civil dient que Boixos Nois s'havia de desfer. Arran de la ganivetada, molts policies secrets s'infiltraren al gol sud i hi apareguren elements violents que no eren de la penya, i que es dedicaven a llançar coses al camp», afirma Xavi Betrà.

L'apedregament dels autocars del Betis i les agressions als seus seguidors, en un partit de Copa, van ser el punt final de la vida «oficial» de Boixos Nois. Tothom s'hi posà en contra: l'afició, els mitjans de comunicació i la directiva, que sempre havia mantingut una actitud ambigua. «El dia de la Juve i, sobretot, el dia del Goteborg, la directiva ens va dir: «Ja sabeu que no es poden passar bengales, però, com no estigui el gol sud ple de bengales, hi haurà merder». Poc temps després, vindria la tragèdia de Hayssel. «A nivell personal, em va deixar fet pols; a nivell de la penya va significar evitar els enfrontaments dins el camp; a nivell del club, el gol sud va quedar dividit en vuit gàbies que van trencar tot l'ambient».

En el moment de la desfeta, el Xavi i d'altres amics es van rumiar la possibilitat de fer una penya independentista. De fet, dins de Boixos Nois, hi

havia dos grups importants: els superboixos —el més històrics— i els que eren del Front Nacional de Catalunya, la part més independentista. Quan arribà el trencament, els Boixos Nois es fragmentaren en d'altres penyes, a vegades només testimonials: Supporters of Barça, els Nois del Barça, els Diables Blau-granes, els Blau-granes Sud...

Al gener d'enguany, a la plaça Reial de Barcelona, una nova penya es donava a conèixer. Les Cèl·lules Blau-granes es creaven perquè un «grup de joves i acèrrims seguidors del Barça hem decidit d'organitzar-nos i fer-hi una penya pel bé del Barça, i per tornar a fer del nostre estadi un clam», es pot llegir al prefaci de la seva declaració de principis. L'eradicació de l'estadi «dels mitjans de desinformació centralistes amb ganes de moure brega i perjudicar el club (Antena 3, TVE...)», l'eradicació també dels «símbols opressors i cossos repressius» i l'oposició «a grups feixistes d'altres clubs (Ultra Sur, Frente Atlético, Brigadas Blanqui-azules...)», són alguns d'aquests principis.

Xavi, que creu que no val la pena trencar-se la cara per un partit de futbol, somnia potser amb una penya que ompli tot el Nou Camp. «I que sigui independentista», afegeix. Des de sempre, la relació entre futbol i política: «Hi ha sectors que ens acusen de polititzar el Barça. Recordem que el 1925 el Camp de les Corts fou tancat per xiular la marxa reial espanyola. Durant el franquisme, la gent anava a can Barça a cridar "Visca el Barça", perquè no podia cridar "Visca Catalunya". El que passa és que el catalanisme que abans era autonomista ara és independentista. És el signe dels nous temps».